

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/91/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116204044
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8116204044.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovaľovej v spore žalobcu T. obchodná banka, a.s., so sídlom R. XX, XXX XX N., L.: 36 854 140, právne zastúpený HMG LEGAL, s.r.o., so sídlom Červeňova 14, 811 03 Bratislava, IČO: 35 885 459, proti žalovanej Z. N., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom O. T. XX, XXX XX A., o zaplatenie 3.643,58 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 17C 70/2016-69 zo dňa 15. februára 2017, takto jednohlasne

rozhodol:

M e n í rozsudok v jeho zamietavej časti tak, že žalovaná j e p o v i n n á zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 8,93 Eur od 16.07.2013 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 2,55 % ročne zo sumy 2.152,41 Eur od 16.07.2013 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti zamietavý výrok p o t v r d z u j e.

Žalobca m á voči žalovanej n á r o k na náhradu trov prvoinštančného konania vo výške 19,36 %.

Stranám náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi istinu 2.174,59 Eur s 5,5 % ročným úrokom z omeškania od 16.7.2013 z istiny 2.152,41 Eur do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov konania vo výške 18,62 %.

III. Vo zvyšku súd návrh zamietá.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 52, § 53, § 517 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občianskeho zákonníka“); § 3 odsek 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „Nariadenie“).

3. Mal za preukázané, že žalobca a žalovaná uzatvorili dňa 30.03.2011 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý spotrebiteľský úver do výšky úverového limitu 2.800 Eur. Súd prvej inštancie zistil, že táto zmluva obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle § 9 odsek 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z.. Žalovaná tým, že nesplácala dohodnuté splátky v stanovených termínoch sa dostala do omeškania a žalobca vyhlásil zosplatenie tohto úveru ku dňu 15.07.2013. K tomuto dňu

ako to vyplýva zo špecifikácie pohľadávky predloženej žalobcom bol dlh na istine 2.022,02 Eur, dlh na zmluvných úrokoch 130,39 Eur, dlh na úrokoch za omeškanie 13,25 Eur, dlh na poplatkoch poistenia 8,93 Eur a poplatok za poslednú výzvu 35 Eur. Prvoinštančný súd poukázal na to, že žalobca má nárok len na tie poplatky, v rámci ktorých reálne poskytol žalovanej plnenie, preto pokiaľ žiadal poplatok za zaslanie poslednej výzvy zo dňa 14.05.2013 vo výške 35 Eur, súd v tejto časti mu nárok nepriznal, lebo len táto suma nezodpovedá reálne vzniknutým nákladom za vystavenie tejto výzvy, ktoré predstavujú náklady poštovného. Po vyhlásení zosplatnenia žalobcovi už nevzniká nárok na zmluvné úroky, preto v tejto časti pokiaľ si žalobca uplatňoval plnenie vo výške 1.015,14 Eur návrh zamietol ako nedôvodný. Pokiaľ ide o úroky za omeškanie, súd priznal žalobcovi tieto úroky od 16.07.2013 z istiny 2.152,41 Eur, čo predstavuje dlžnú istinu 2.022,02 Eur a dlžný zmluvný úrok 130,39 Eur. Tento úrok súd priznal od 16.07.2013, kedy sa žalovaná dostala do omeškania. Pokiaľ ide o výšku úroku, ktorý žiadal priznať vo výške 8,05 %, súd výšku tohto úroku stanovil podľa výšky zákonného úroku ku dňu omeškania, t.j. ku dňu 16.07.2013, kedy výška zákonného úroku tvorená úrokovou sadzbou ECB + 5 percentuálnych bodov (od 01.02.2013 ku dňu 16.07.2013) predstavuje úrok vo výške 5,50 %. Preto v časti nároku pokiaľ ide o úrok nad 5,50 % ako aj v časti nad priznanú istinu 2.174,59 Eur súd návrh ako nedôvodný zamietol.

4. Proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti podal včas odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý výrok rozsudku a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Poukázal na skutočnosť, že žalobca dňa 15.07.2013 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru v súlade s ustanovením § 506 Obchodného zákonníka. Z ustanovenia § 16 odsek 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že veriteľovi prináležia zmluvné úroky až do reálneho splatenia úveru. K splateniu úveru však nedošlo. Žalobcovi teda patrí úrok z úveru až do jeho faktického splatenia. K úrokom z omeškania uviedol, že úverová zmluva bola medzi stranami sporu uzatvorená dňa 03.03.2011 a teda na právny vzťah sa má vzťahovať právna úprava platná v čase uzatvorenia zmluvy. Výška priznaných úrokov z omeškania by mala byť 8,05 % ročne zo sumy 3.081,09 Eur. Odvolateľovi tiež nie je z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zrejmé, z akého dôvodu mu súd nepriznal nárok na úroky z omeškania zo sumy priznaných poplatkov.

5. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie bolo čiastočne dôvodné.

7. Za nedôvodné považuje odvolací súd odvolanie čo do zamietnutia úroku po zosplatnení. Na zdôraznenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia v tejto časti odvolací súd uvádza nasledovné:

8. Z obsahu spisu vyplýva, že medzi stranami sporu bola dňa 30.03.2011 uzatvorená ZMLUVA O ČSOB SPOTREBITEĽSKOM ÚVERE č. XXXXXXXXXR (ďalej len „Zmluva o úvere“), na základe ktorej poskytol žalobca žalovanej úverový limit vo výške 2.800 Eur. Z dôvodu nesplácania poskytnutého úveru vyhlásil žalobca dňa 15.07.2013 predčasnú splatnosť úveru. K uvedenému dňu predstavoval dlh žalovanej na istine 2.022,02 Eur, na zmluvných úrokoch 130,39 Eur, na úrokoch z omeškania 13,25 Eur a na poplatkoch 43,93 Eur (35 Eur ako poplatok za výzvu a 8,93 Eur ako poplatok za poistné).

9. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne ustálil, že medzi žalobcom a žalovanou ide o spotrebiteľský vzťah. Na predmetný právny vzťah je potrebné aplikovať všetky ustanovenia vzťahujúce sa na ochranu spotrebiteľa v zmysle citovaného ustanovenia § 52 odsek 1 Občianskeho zákonníka a nasl. ako aj smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

10. Obchodný zákonník účinný v čase uzatvorenia zmluvy úpravu neprijateľných podmienok spotrebiteľských zmlúv neobsahoval. Tento právny predpis v širšom rámci súkromnoprávnej úpravy, ktorej základným všeobecným predpisom je Občiansky zákonník, má postavenie predpisu špeciálneho. Ustanovenie § 1 odsek 2 Obchodného zákonníka priamo ukladá riešiť otázky Obchodným zákonníkom neupravené podľa predpisov občianskeho práva. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 853 odsek 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy

obsahom aj účelom im najbližšie. Vychádzajúc z uvedeného v dôsledku nedostatku inej právnej úpravy neprijateľných podmienok pri zmluvách o úvere, ktoré síce boli uzatvorené podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, avšak majú spotrebiteľský charakter v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka, je potrebné vychádzať z ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka upravujúceho analogický prípad. Inak by sa minula účinkom do nášho právneho poriadku implementovaná Smernica Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

11. Odvolací súd nijako nepopiera aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka na úverové vzťahy vzniknuté pred 01.04.2015. Predmetná vec sa však týka záväzkovo - právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Ide teda o typický občianskoprávny vzťah a niet dôvodu nechrániť dobromyseľnosť spotrebiteľa - žalovanej vychádzajúcu z dôvery v objektívne občianske právo.

12. Odvolací súd konštatuje, že na predmetnú zmluvu sa zároveň vzťahuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“). Zmluvným dojednaním nie je možné vylúčiť pôsobnosť zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý je predpisom obsahujúcim kogentné ustanovenia a vzťahuje sa na všetky zmluvy spĺňajúce definíciu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle tohto zákona. Výnimku netvorí ani zmluva uzavretá podľa Obchodného zákonníka. Zákon o spotrebiteľských úveroch má vo vzťahu k Obchodnému zákonníku povahu lex specialis, a preto má prednosť pred aplikáciou ustanovení Obchodného zákonníka.

13. Odvolací súd sa stotožňuje so žalobcom, že otázka platenia úrokov dojednaných ako cena a odplata za úverovú službu v spotrebiteľskom vzťahu v období po splatnosti úverovej istiny, je zásadnou právnou otázkou. Treba tiež prisvedčiť tvrdeniam žalobcu, že aplikačná prax sa v tejto otázke rozchádza. Zástancovia názorovej línie podporujúci platenie zmluvných úrokov popri úrokoch z omeškania prevažne vychádzajú z dispozitívnej normy, ktorá neobmedzuje dobu na poskytnutie finančných prostriedkov a kým úroky z omeškania sú sankciou tak úroky sú odmenou za užívanie si peňazí, a preto ich treba platiť až do ich vrátenia. (Pozri tiež rozsudok NS ČR z 27.06.2007 sp. zn. 33Odo 657/2005)

14. Odvolací súd považuje záver súdu prvej inštancie týkajúci sa nepriznania úroku za obdobie po zosplatnení za vecne správny. Klauzula, podľa ktorej by mali spotrebiteľia platiť úroky aj po skončení obdobia, na ktoré bol úver dojednaný by bola neprijateľná. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu, ktorý má oporu vo vykonanom dokazovaní a vec aj správne právne posúdil.

15. Nemali by byť pochybnosti, že úver je odplátnym právnym úkonom, za ktorý možno dohodnúť úroky a že možno dohodnúť aj obdobie na užívanie finančných prostriedkov (úverové obdobie).

16. Zákon umožňuje dodávateľovi na určitú dobu (do splatnosti) podľa jeho predstáv poskytnúť úver a vypýtať si za to dohodnuté úroky. Od začiatku sa prirodzene sledujú úroky na dohodnutú dobu, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru.

17. Zo zákonom stanovených dôvodov (napr. nesplácanie úveru) má dodávateľ tiež právo splatnosť posunúť. Niet pritom zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť bližšie neurčenú dobu úroky popri úrokoch z omeškania a takým ustanovením nie je ani ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka. Občiansky zákonník pre porovnanie v ustanoveniach o pôžičke rovnako takéto pravidlo neuvádza (§ 657, či § 658).

18. Ak úver nie je splatený po splatnosti, zákon priznáva za zadržiavanie finančných prostriedkov sankcie či už zákonné (úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom) alebo zmluvné (napr. zmluvná pokuta). Do úvahy prichádzajú prípadne aj iné nároky z porušenia práva vyvolaného dlžníkom (náhrada škody, vydanie bezdôvodného obohatenia). Dôležité je však, že ich povahou ide nie o plnenia tvoriace cenu/odplatu za úver, ale o nároky z porušenia práva.

19. Kým kogentného pravidla o platení úrokov aj po skončení úverového obdobia v normatívnej podobe niet, dohoda o úrokoch po splatnosti popri ďalších úrokoch za omeškanie a ďalších sankciách sa dotýka ponuky zákona (dispozície). Ako pritom v spotrebiteľských veciach evidentne táto dohodnutá konštrukcia

indikuje nárast dlhu, zákonite sa natíska otázka povinnosti vykonania súdnej kontroly prijateľnosti takejto dohody (úrokov popri úrokoch z omeškania a ďalších sankciách).

20. Je nepochybné, že taký odklon od dispozície právnej normy, ktorý sleduje úroky popri úrokoch z omeškania či iných sankciách je v neprospech žalovanej. Ak by takejto dohody nebolo, zákon by umožňoval žalobcovi uplatniť po splatnosti úroky z omeškania pri pomerne novom pravidle o administratívnom strope na celkové sankcie zakotvené v § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. „Ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi, sankcie za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov nesmú spolu prevýšiť priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenú podľa osobitného predpisu pred vznikom omeškania o viac ako 10 percentuálnych bodov ročne a súčasne nesmú prevýšiť trojnásobok úrokov z omeškania podľa tohto nariadenia vlády; za rozhodujúcu sa považuje ročná percentuálna miera nákladov pre obdobný typ spotrebiteľského úveru. Za sankcie podľa odseku 1 sa považujú úroky z omeškania, zmluvné pokuty a akékoľvek iné plnenia za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov. Ak sankcie podľa odseku 1 dosiahnu výšku poskytnutých peňažných prostriedkov, následné sankcie za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov nesmú prevýšiť úroky z omeškania podľa tohto nariadenia vlády.“

21. V danom kontexte považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že sa stotožňuje s tou časťou odôvodnenia NS ČR vo veci 33 Odo 657/2005, v ktorej sa argumentuje, že úroky predstavujú odmenu (cenu) za „užívaní istiny“ a úroky z omeškania sankciu. Nie však s názorom, že cena je neuzavretá kým sa úver celý nesplatí a že popri úrokoch z omeškania sú prípustné aj úroky. Cena musí byť jasne stanovená, uzavretá a ustálená výhradne v spojení s ukončením úverovej služby, a teda uplynutím úverového obdobia či už pôvodne dohodnutého alebo predčasne skončeného. Neuzavretá a otvorená môže byť len sankcia, ktorej výšku reguluje všeobecne záväzný predpis tak, aby nenadobudla neprimerané rozmery. Ak by sme totiž pripustili, že cena sa môže meniť v čase a v závislosti od subjektívneho faktora správania spotrebiteľa, mala by táto skutočnosť zásadný dopad aj na ustálenie podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienok, za ktorých bude spotrebiteľ kontrahovať.

22. Zmena záväzku logicky prináša aj zmenu pomerov plnenia a aktivuje režim omeškania v spojení s využitím práva podľa a za podmienok § 53 odsek 9 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti je však potrebné rovnako uviesť, že k predčasnému zosplatneniu záväzku spotrebiteľa došlo konaním veriteľa, a teda, bol to veriteľ, ktorý v súvislosti so zmenou (obsahu) záväzku určil aj režim ďalšieho plnenia záväzku svojím jednostranným adresovaným právny úkonom.

23. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právny úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto kruciálnom rozdiel spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a

veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak by navyše odvolací súd takúto zmenu justifikoval, podporil by nielen hrubú nadvládu veriteľa, ale zároveň by podporoval aj stav v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Takéto konanie veriteľa však neponíma v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto niet titulu na inkasovanie odplatných úrokov.

24. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v časti nepriznania úroku po zosplatnení úveru správne zistil skutkový stav vecí, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil. Z týchto dôvodov odvolací súd považuje odvolanie žalobcu voči výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti týkajúcej sa zmluvného úroku po zosplatnení úveru za nedôvodné a vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozsudok v tejto časti potvrdzuje ako vecne správny (§ 387 C.s.p.).

25. Za dôvodné považuje odvolací súd odvolanie týkajúce sa nepriznania úroku z omeškania vo výške 8,05 % ako aj nepriznania úroku z omeškania z nezaplatených poplatkov.

26. Pri určovaní výšky úroku z omeškania je nutné okrem dňa začiatku omeškania prihliadať aj na vznik občianskoprávneho vzťahu. Zmluva o úvere, na základe ktorej má žalovaná plniť, bola uzatvorená dňa 30.03.2011. Pohľadávka žalobcu sa stala splatnou dňa 15.07.2013, takže od 16.07.2013 bola žalovaná v omeškaní. Sadzba úrokov z omeškania tak v zmysle Nariadenia predstavovala 8,05 % ročne.

27. Úspešnému žalobcovi patrí úrok z omeškania zo splatnej nezaplatennej istiny ako aj zo splatných priznaných nezaplatených poplatkov. Neuhradené poplatky, na ktoré má veriteľ nárok, nie sú príslušenstvom pohľadávky, ako by tomu tak bolo v prípade neuhradeného vyčísleného úroku z omeškania (z ktorého nemožno priznať úrok z omeškania). Pri omeškaní dlžníka so zaplatením neuhradených poplatkov (ako osobitnej peňažnej náhrady súvisiacej s poskytnutými peňažnými prostriedkami) je možné okrem zaplatenia týchto poplatkov požadovať z týchto neuhradených peňažných prostriedkov aj úroky z omeškania.

28. Na základe vyššie uvedeného, by preto vyhovujúci výrok súdu prvej inštancie mal znieť tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 2.174,59 Eur s 8,05 % ročným úrokom z omeškania od 16.07.2013 zo sumy 2.161,34 Eur do zaplatenia. Pretože neboli splnené zákonné podmienky na potvrdenie a ani pre zrušenie napadnutej časti rozsudku, odvolací súd zamietavý výrok (s výnimkou nepriznania zmluvného úroku po zosplatnení) podľa ustanovenia § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 8,93 Eur od 16.07.2013 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 2,55 % ročne zo sumy 2.152,41 Eur od 16.07.2013 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

29. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca bol v konaní úspešný čo do sumy 2.174,59 Eur (59,68 %) a neúspešný čo do sumy 1.468,99 Eur (40,32%), žalobca má nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 19,36 %.

30. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 odsek 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 262 odsek 2 C.s.p.. Žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej v priebehu odvolacieho konania trovy nevznikli, preto sa jej ich náhrada nepriznáva.

31. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).